

Dochters van de Nacht

Alle personages in dit verhaal zijn verzonnen. Elke gelijkens met bestaande personen berust op toeval.

Dochters van de Nacht

Een bijzonder thrillerdebuut

Carolien Cramer

Eerder verschenen:

't Zomerhuys
Thee en Tranen
Poppenkind

Dochters van de Nacht

Copyright © 2021 Carolien Cramer

Auteur: Carolien Cramer

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Bigstock.nl

Vormgeving binnenwerk: Pumbo.nl

Thriller

ISBN: 978-94-6406-852-8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Kwetsbaarheid, je naam is vrouw.'
(William Shakespeare)

Rosa

*

Vroeger zei ik altijd dat ik hier begraven wilde worden, op Moscowa. In een graf bedekt met witte steentjes. Ik vond het een mooie plek om eeuwig te kunnen rusten. Maar dat was vroeger.

Tegenwoordig weet ik dat ik hier de eeuwige rust niet zou kunnen vinden en dat witte steentjes groen uitslaan als er niemand naar omkijkt.

Het grind knerpt onder mijn schoenen en ik denk aan vroeger. Ik kwam hier vaak toen ik pasgetrouwd was.

Zeker twee keer in de week wandelde ik over de bemoste grindpaden, bewonderde de monumentale graven of zat zomaar op een bankje voor me uit te staren. Dan droomde ik mijn dromen waarvan ik dacht dat ze uit zouden komen. Ik was jong. Net twintig.

Is het echt al bijna dertig jaar geleden?

Steven, mijn ex, vond het raar als ik dat deed. Apart.

‘Wat zoek je daar toch, Roos?’ vroeg hij als ik hem wel eens vertelde waar ik was geweest.

‘Rust,’ antwoordde ik dan. Rust, stilte, mezelf. En ik vond het er mooi. Ik vond de bomen mooi.

Hij schudde zijn hoofd. Begreep mij niet. Noemde het mijn donkere kant. Mijn somberheid.

Volgens hem kon ik beter in een bos gaan wandelen als ik per se bomen wilde zien of rust wilde hebben. Hij wist niets van mijn diepste verlangen. Daarover sprak ik niet met hem aan de ontbijttafel. Niet aan

het begin van ons huwelijk en al helemaal niet aan het einde.

In een flits zie ik hem voor me: zijn lange gestalte, zijn donkere haardos, zijn intens blauwe ogen. Raak ik dat beeld ooit nog kwijt?

Ik heb het grindpad verlaten en ik loop als een eenzame figuur op het gras tussen de graven door. Op de sponzige grond.

Mijn vriendin Vera had vanmorgen gelijk toen ze zei dat het dom was om te gaan.

‘Je neemt een risico als je gaat, Rosa,’ zei ze. ‘Je wilt toch niet gezien worden?’

Ze stond in haar strakke jeans en met één voet op de onderste tree van de trap en leunde met haar rug tegen de trapleuning, de armen over elkaar. Ze had het beste met me voor. Zoals altijd.

Ik rende langs haar heen naar boven.

Ze riep me na, vroeg of ik haar gehoord had. Haar stem klonk doordringend. Te hard.

Vera vond dat ik de doden moest laten rusten. Dat ik me moest concentreren op de levenden.

En dat was nou juist de reden waarom ik moest gaan. ‘Omdat zij er is,’ riep ik. ‘Je weet wel.’ En hij, dacht ik. Hij zal er zeker zijn. Maar dat zei ik niet. Dat ging haar geen fluit aan.